

com és de raó, essent com ens és vitalment necessària la modificació, més o menys planerament ho aconseguiríem.

* * *

Fins aquí hem parlat ben a ran de terra; potser massa i tot, donant peu tal vegada a que algú cregui, potser, que trobem sobrerera tota idealitat i moral noblesa professional.

Ben lluny d'això, entenem i estem convençuts que molt bé poden compaginar-se l'interès material i la espiritualitat o idealitat de la nostra misió.

Tant de bó!, que el client en lloc de regatejar-nos pessetes, o ço que és el mateix, en lloc de demanar-nos que donguem a la "conducta" una major amplitud en el número de serveis dels que s'acostuma, portant-se per una altesa de mires que

s'ha de confessar que està potser privat de capir, però que seria digníssima i molt d'alabar, ens incités i reclamés una assistència ben *qualitativa-ment científica*.

Allò primer, el que no vegi més que la pesseta, en certa manera i en tant que humans, ens autoritza a que el seguim pel mateix camí, mentre que això segon, el nostre millorament científic ens dignificaria i esperonaria a nosaltres, i a ell i a la Societat els beneficiaria força.

Avui per avui, però, hem de seguir el seu tarannà i en contesta a tot ço que pugui titllar-se'ns podem dir que abans que metges som homes i que ni amb una ni amb altra condició ens ha estat fins avui possible reproduir el cèlebre miracle dels pans i els peixos.

J. MONNÉ I PRATS

Selva del Camp.

Revista de revistes

La educació mèdica dels malalts

El Dr. Von Pirquet, professor de la Clínica de nens malalts de la Facultat de Viena, ha fet darrerament un assaig, perfectament reeixit en els nens diabètics de la seva clínica.

Començà a tractar 30 malalts per mitjà de la insulina, que per cotitzar-se encara a preus elevats era pagada per les *Krankenkassen*. Els malalts pertanyien a famílies pobres, que, per tant, no podien abastar el medicament ni tan sols pagar el preu de les injeccions sub-cutànies.

El Dr. Von Pirquet va intentar educar als nens tractats per tal que poguessin donar-se ells mateixos les injeccions. Se'ls va ensenyar els principis de l'esterilització, com valer-se de la xeringa, com fer la picadura i el valor dietètic dels diferents aliments que convenien a la malaltia dels pacients. A les nenes de més edat se'ls ensenyà aixímateix a cuinar els seus propis menjars. Darrerament se'ls ensenyà a guiar-se pels anàlisis d'orina.

L'experiment va assolir el més brillant èxit, fins al punt que, llevat d'uns pocs casos greus, va ésser possible deshospitalitzar els malalts, que

seguien el tractament a casa seva. Sols periòdicament foren objecte d'una inspecció mèdica, per tal de veure els resultats del tractament.

L'exemple és altament instructiu i demostra que els hospitals endèmics de centres d'ensenyança mèdica als estudiants poden ésser llocs d'educació higiènica i terapèutica dels mateixos malalts.

La lluita contra els sorolls inútils

Dintre el programa mèdic social de les col·lectivitats mèdiques cada dia apareixen nous temes que demostren l'importància que ha de tenir en elles aquest aspecte important de la medicina que es refereix a la profilaxia social en els seus múltiples aspectes.

Ara, per exemple, el Consell de l'Orde dels metges de Roma acaba de plantejar la qüestió dels creixents sorolls inútils de les grans ciutats i ha votat, a proposta del professor Zevi, una moció demanant al Municipi l'estudi del tema per tal de posar remei als perills, cada dia més evidents de l'estrèpit que caracteritza la vida dels grans nuclis urbans.